

Kot nekaka dvojna perspektiva se mi zdi zgodovina: vse one neštete malenkosti, ki nam danes še razburjajo javno mnenje, odmakne že jutri v nedosežne dalje, vedno manjše in manjše postajajo, da nam slednjič izginejo popolnoma z vidika; kar pa je resnično velikega, postaja z zgodovino vedno večje, vedno širše postajajo struge, ki so jih zaorali veliki možje v življenje, vedno večja in bližja nam vstaja njih postava.

In skoro se bo zgodilo, da vstane Prešeren med nami večji in mogočnejši. Iz domačih tal vzraste jeseni temu duševnemu heroju spomenik, iz tal, ki so zrla njegovo bol in trpljenje, ki so občutila vso vročo njegovo ljubezen. Stal bo tu kot nekak mejnik one zlate dobe, ko so „nebesa milost nam skazale“ in „z domačim' pesmam' Orfeja poslale“; stal bo kot kažipot v nejasno bodočnost. Mogočen plamen bo švigal raz njega iz nekdanjih dni, in naš plamen naj se združi z njim, da posije v lepšo prihodnost!

Mogočen plamen iz davnine šviga
 — vekove preletel je koprne —
 in plamen naš se združi z njim, se dviga,
 in plamen naš pogumno dalje gre,
 ker neprekinjena drži veriga
 iz zarje v zarjo in od dne do dne . . .
 In v nove zarje ji hlepe oči —
 tako mladina pesnika slavi!

Pred uganko.

Ah, da vedel bi, kaj žarki
 v jutru rosнем govoré,
 ko na oknu v pajčevinah
 se iskré!

Ah, da znal bi, kaj valovje
 v črni noči šepetá,
 ko nad širnim morjem blodi
 bol svetá!

Ah, da umel bi govorico
 Sfinge lokavih oči,
 kađar duša v nje objemu
 krvavi!

Vladimir.